16.03.2018 г. / 13:56:03

Вяра

22.03 по еретическия, †09 март по православния календар - Св. четиридесет мъченици в Севастия. Св. мъченик Урпасиан

Страдание на свети четиридесет мъченици в Севастия († ок. 320 г.)

При царуването на нечестивия император Ликиний се надигнало жестоко гонение срещу християните и всички верни били принуждавани да принасят жертви на идолите. В арменския град Севастия началник на войската тогава бил Агриколай, човек със свиреп нрав и ревностен поборник на идолослужението. Тъй като по това време в редовете на императорските полкове вече имало немалко християни, била издадена заповед и те да принасят жертви на бесовете. В полка на воеводата Агриколай имало четиридесет войници от Кападокийската област, които съставяли особено почетна дружина, благочестиво вярваща в Христа Бога и отличаваща се с непоколебимо мъжество, винаги непобедима във военните дела; сред тях били Кирион, Кандид и Домн - познаващи и Божественото писание. Когато Агриколай научил, че воините от тази дружина са християни, решил да ги принуди към идолопоклонство. Той ги повикал при себе си и се обърнал към тях с такива думи:

- Както в сраженията с неприятелите винаги сте били

единни помежду си и сте проявявали храброст, така и сега със същото единомислие проявете подчинение на царския указ - доброволно принесете жертва на боговете, за да не бъдете подложени на мъчения.

На това светците с дръзновение отговорили:

- Ако ние, сражавайки се мъжествено за земния цар, винаги сме били победители, както ти, окаяни, сам свидетелстваш, то колко повече, подвизавайки се за безсмъртния Цар, ще преодолеем твоята злоба и ще победим твоето лукавство.

Агриколай казал:

- Предстои ви едно от двете - или да принесете жертва на боговете и да се удостоите с още по-големи почести, или, в случай че не се покорите, да се лишите от воинското звание и да се изложите на безчестие; размислете за това и изберете каквото намерите за добре.

- За това, какво е полезно за нас - казали войниците, - се грижи Господ.

- Не разсъждавайте много - заповядал воеводата - и оставете своите лъжливи слова, а утре сутринта бъдете готови да принесете жертва на боговете.

И като изрекал това, Агриколай заповядал да ги затворят в тъмница. Затворени тук, светите воини, молитвено преклонили колене, викали към Бога:

- Избави ни, Господи, от изкушения и от съблазните на беззаконни хора.

Вечерта те започнали да пеят псалома:

- “Който живее под покрива на Всевишния, той обитава под сянката на Всемогъщия...”

Като изпели псалома докрай, светите воини възнесли молитва към Господа; след молитвата отново се заели с псалмопение и така прекарали без сън до полунощ. Ръководител на пението бил Кирион - той казвал стиховете, а Кандид и Домн заедно с другите повтаряли след него. В полунощ светите воини чули глас, идещ към тях от Господа:

- Добро е началото на вашето дело, “но който претърпи докрай, ще бъде спасен”.

Всички те чули този глас на Господа и били обзети от ужас, но страхът се съединявал с неземна радост. И те не спали до сутринта.

На сутринта Агриколай, като събрал приятелите и съветниците си, им заповядал да доведат от тъмницата светата четиридесетчислена дружина воини и се обърнал към тях с коварни думи:

- Това, което ще ви кажа, не е лъжа и измама, но самата истина: много войници има нашият цар, но всички те не могат да се сравняват с вас нито по мъдрост, нито по мъжество, нито по красота, и те не се ползват от моето разположение така, както вие; ето защо не правете това, с което моята любов към вас ще се превърне в омраза; във вашите ръце е и от вас зависи или да запазите моята любов към вас, или да си навлечете омразата ми.

На това Кандид отговорил:

- Ти си жесток човек, Агриколай! - И името ти съответства на нрава ти („Агриос“ – див, свиреп. „колакс“ – ласкател, подмазвач).

Воеводата повторил:

- Не съм ли ви казал, че във ваша власт е или да запазите

моята любов, или да възбудите омразата ми към вас.

Свети Кандид казал:

- Тъй като твоята любов или омраза към нас зависи, както ти казваш, от нас, то ние избираме омразата, защото и ние те ненавиждаме и само от нашия Бог търсим милост; а ти, свирепи и жестоки човече и враг на нашия Бог, не ни обичай, бидейки беззаконен и завистлив - обхванат от тъмнината на заблужденията и със зверския си нрав оправдаващ своето люто име.

Разярен от дръзновения отговор на светеца, воеводата, скърцайки със зъби, заповядал да поставят окови на светите воини и да ги затворят в тъмница; но Кирион му казал:

- Ти нямаш власт от царя да ни мъчиш, а можеш само да ни разпитваш.

Изплашен от такова вразумление, направено от светите воини, Агриколай заповядал без грубо насилие да ги отведат и затворят в тъмницата, но да не им слагат окови; само заповядал на тъмничния страж да ги пази добре. В това време воеводата очаквал пристигането на княз Лисий, който имал по-големи пълномощия.

Пребивавайки в тъмницата, светите воини денем и нощем прекарвали в молитва и пеене на псалми и слушане на наставленията на Кирион.

- По Божие устроение - казал той между другото - ние, братя, сме се сдружили във временната и суетна военна служба, но ще се постараем да не се разделяме и во веки; както досега сме живели в единодушие и единомислие, така и заедно ще извършим и подвига на мъченичеството: както сме били угодни на смъртния цар, така ще се постараем да бъдем приятни и угодни и на безсмъртния Цар, на Христа Бога.

След като минали седем дни, през които светите воини били задържани в тъмница, в тази страна пристигнал княз Лисий, и след пристигането си в Севастия веднага обърнал внимание на доблестните воини: на другия ден, като се явил в съдилището заедно с воеводата Агриколай, заповядал да доведат светите четиридесет воини за изтезания. По пътя към това неправедно съдилище блаженият Кирион увещавал своите съдружници така:

- Няма да се убоим, братя! - нима Бог не ни е помагал в сраженията, когато Го призовавахме и побеждавахме враговете си! Спомнете си: как веднъж ни се случи да участваме в голяма битка, когато всички наши полкове се обърнаха в бягство и сред враговете останахме само ние - четиридесетте, тогава със сълзи се помолихме на Бога и с Негова помощ едни убихме, други прогонихме ранени, и при толкова много противници, и при цялата жестокост на сражението нито един от нас не беше ранен. Сега срещу нас са се опълчили трима врагове - сатаната, Лисий и Агриколай, и по-добре е да се каже: един враг се опълчва на борба против нас - невидимият враг, и нима той ще победи нашата четиридесетчислена дружина? Да не бъде това!... Ние трябва и сега да постъпим така, както сме постъпвали винаги: да се обърнем с топла молитва към Бога и Той ще ни помогне, и няма да ни причинят вреда нито веригите, нито мъките. Винаги сме имали правило, влизайки в сражение да пеем псалома: “Боже, чрез Твоето име ме спаси и с Твоята сила ме съди. Боже, чуй молитвата ми, послушай думите на устата ми”. И сега, братя, ще направим същото и Бог ще ни чуе и ще ни помогне.

Светите воини пели този псалом през целия път от тъмницата до мястото на съдилището. И народът от целия град се събрал да гледа.

Четиридесетчислената дружина застанала на съд пред Лисий и Агриколай. Като погледнал към светите воини, княз Лисий казал:

- Мисля, че тези мъже желаят и заслужават висши чинове.

След това се обърнал към тях с такива думи:

- Вие ще получите от мен и почести, и дарове повече от другите, само се покорете на царската заповед - принесете жертви на боговете. Предоставя ви се свободно да изберете едно от двете: или да се поклоните на боговете и да се удостоите с големи награди и почести, или, в случай че откажете да изпълните това, на часа ще се лишите от воинско звание и ще бъдете подложени на мъчения.

На това Кандид отговорил:

- Вземи от нас не само воинското звание, но и самите ни тела, защото за нас няма нищо по-скъпо и нищо по-почетно от Христа, нашия Бог.

Тогава надменният княз заповядал да бият светците с камъни по устата; и при това Кандид отбелязал:

- Княже на тъмнината и любителю на беззаконието! Започни сам да вършиш това и ще видиш отмъщението.

Пламнал от гняв и скърцайки със зъби, воеводата казал:

- Зли слуги! Защо се бавите да изпълните заповедта на княза?

Слугите започнали да хвърлят камъни, но когато ги хвърляли, нанасяли удари не на светците, а взаимно едни на други. Като видели това, светите мъченици още повече се укрепили в дръзновението си в Господа. Раздразнен, княз Лисий сам взел един камък и го хвърлил по един от светците,

но камъкът ударил Агриколай по лицето и му разбил устата. Тогава Кирион казал:

- Борещите се с нас изнемогнаха и се посрамиха; наистина “мечът им ще се забие в тяхното сърце, и лъковете им ще се пречупят”.

Воеводата с разбити уста произнесъл:

- Кълна се в боговете - на тях им помага някаква вълшебна сила!

На това Домн отговорил:

- А аз с името на Христа утвърждавам, че не вълшебство, а Бог ни помага и Неговата сила покрива с позор вашите безсрамни лица, говорещи неправда срещу Неговия Син. Не те ли е срам, безумни, чужд на истината, изпълнен с тъмата на дяволската преизподня, сеячо на съблазни! Ти, Агриколай, си глава на дяволската злоба, а князът, който е с теб, е опашка на неговата ярост; и вие двамата сте слуги на сатаната. Но ако още не сте се уверили в присъщата ни сила Божия от началото на мъченията, на които ни подложихте, тогава започнете други мъчения.

Сред слугите се намерили желаещи да поддържат своите посрамени началници:

- Обезумели врагове на нашите богове - казали те на светите мъченици, - защо не искате да им принесете жертва?

Кирион им отговорил:

- Ние почитаме Единия Бог и Неговия Син Иисус Христос и Светия Дух и се стараем с дръзновение да извършим подвига си, та като победим вашето лукавство, да получим венците на безсмъртния живот.

И княз Лисий заповядал отново да отведат светите воини в тъмница, за да помислят за това, как да постъпят с тях.

Затворени в тъмницата, светите воини започнали да пеят псалми:

“- Подигам очи към Тебе - пеели те, - Който живееш на небесата! Ето, както очите на слугите са обърнати към ръката на господарите им… тъй и нашите очи - към Господа, нашия Бог, докле Той ни помилува”.

И след молитвата те втори път се удостоили с ободрение свише: в шестия час през нощта чули гласа на явилия се Господ:

“- Който вярва в Мене, и да умре, ще оживее”. Дерзайте и не се бойте от кратковременните мъки, защото скоро ще преминат; малко потърпете, законно пострадайте и ще получите венци.

Укрепени от това утешение от Христа Бога, светите воини прекарали цялата нощ, веселейки се духом.

На другия ден светите воини отново били доведени при нечестивия съдия и без да се колебаят, обявили:

- Правете с нас каквото искате, ние сме християни и не сме съгласни да се поклоним на идолите.

В същото време близо до Агриколай се виждал в образа на човек, държащ в дясната си ръка меч, а в лявата - змия, дяволът, нашепващ на воеводата:

- Ти си мой - подвизавай се!

Мъчителите заповядали да вържат четиридесетте свети воини и да ги повлекат към пълноводното езеро, което се намирало близо до град Севастия. Тогава било зима и духал

леден вятър при силен студ; наближавала вечерта. Светите воини били изправени голи в езерото за цяла нощ, наоколо била поставена стража, която да ги наблюдава, начело с началника на тъмницата. За съблазън на светите воини близо до езерото била устроена топла баня, привличаща към себе си осъдените да търпят лютия студ и обещаваща бърза помощ на този от четиридесетчислената дружина, който, изнемогвайки от студа, би се склонил към идолослужение и би пожелал да избяга от водата и да се стопли. В първия час на нощта, когато студът станал нетърпим и телата на светците замръзвали, един от четиридесетте не устоял в подвига и като се отделил от лика на светиите, побягнал към банята; но едва стъпил на прага, едва усетил топлината, и се разтопил и паднал като мъртъв. При вида на това срамно бягство светите воини единодушно завикали към Бога:

“- Нима против реките, Господи, е пламнал Твоят гняв? Нима против реките е Твоето негодуване, или против морето е Твоята ярост”? - Този, който се отдели от нас, се разля “като вода” и костите му се разтопиха. Но “ние няма да остъпим от Тебе; оживи ни, и ние ще призоваваме Твоето име”. Ти, Когото хвали цялото творение, Когото прославят големите риби “и всички бездни, огън и град, сняг и мъгла и бурни ветре”, и Който си ходил по морето като по суша, и свирепите вълни си укротил с махване на ръка. Ти, Господи, си Същият и сега; Ти, Който си чул молбите на Иаков, бягащ от заплахите на брат си Исав; явил си помощ на Иосиф и си го избавил от беди; чул си Моисей и си му дарувал сила да извършва в Египет знамения и чудеса пред фараона и неговите приближени; разделил си морето и си извел Своя народ в пустинята; простирал си ръката Си по молитвите на светите Твои апостоли за изцеление и за вършене на чудеса с името на Светия Твой Син Иисус - Ти, Господи, чуй и нас: да не ни погуби бездната и да не ни погълне водната дълбина, защото твърде много

обедняхме; помогни ни, Боже Спасителю наш, защото ето, ние стоим във водата и нозете ни се обагриха от кръвта ни, облекчи тежестта на бремето ни и укроти лютостта на въздуха, Господи Боже наш! На Тебе се уповаваме и да не се посрамим, но да разберат всички, че ние, като сме викали към Тебе, сме се спасили.

В третия час на нощта светите мъченици били озарени от светлина като от лятно слънце по време на жътва, която разсяла студа, разтопила леда и стоплила водата. Междувременно войниците, на които било поръчано да пазят светците, били обзети от сън; само стражът на тъмницата не спял. Той, като чул, че войниците се молят на Бога, размишлявал: какво значи това, че прибегналият към банята на часа се разтопи като восък от топлината, а другите при толкова голям студ остават живи и невредими. Поразен от светлината, озарила светите мъченици, и желаейки да види откъде идва тази чудна светлина, той погледнал нагоре и видял пресветли венци, тридесет и девет на брой, които слезли върху главите на светците; размишлявайки за това, защо липсва четиридесетият венец, според броя на предадените на страдание четиридесет души, той разбрал, че избягалият в банята е отхвърлен от лика на светиите и затова липсва четиридесетият венец. Той веднага събудил спящите войници, хвърлил от себе си дрехите и гол, пред очите на всички се затичал към езерото, възклицавайки: и аз съм християнин! Като се присъединил към сонма на светите мъченици, той извикал към Бога:

- Господи Боже! И аз вярвам в Тебе, в Когото вярват и те; причисли ме към тях и ме удостой да пострадам с тези Твои раби; за да бъда и аз, след като премина подвига на изпитанието, достоен за Тебе! - и така числото на светите четиридесет мъченици отново се запълнило; мястото на отпадналия заел тъмничният страж, който станал свят

завършек на четвъртата десетица. Името му било Аглай.

При такова дивно изпълване на четиридесетчисления лик на светите мъченици дяволът се видял победен и посрамен, и като приел вид на човек, ридаел и викал на всеослушание:

- Горко ми! Победен съм и посрамен от тези мъже, станах за смях и поругание на всички! Не ми останаха нито приятели, нито единодушни слуги, които да отстоят моята победа! Накрая какво ми остава да правя - нищо друго, освен да предразположа сърцата на княза и воеводата, които са ми предани - да им внуша телата на светите мъченици и прахът им да бъде хвърлен в реката, за да не остане нищо след тях, никакви останки.

Междувременно Кирион възгласил:

- Кой Бог е тъй велик, както Бог (наш)! Ти си Бог, Който прави чудеса! Ти, Владико, си направил така, че тези, които бяха против нас, станаха с нас и за нас, Ти си допълнил недостигащото в четвъртата десетица и си посрамил сатаната!

И всички мъченици започнали да пеят псалома: “Спаси ме, Господи, защото не остана праведен”.

Настъпило утрото; нечестивите мъчители дошли при езерото и като видели светите мъченици стоящи във водата, живи и непострадали от зимния студ, се удивили, но приписали това дивно явление на вълшебната хитрост на страдалците. Те още повече се удивили, когато видели сред мъчениците да стои тъмничният страж. Мъчителите разпитали войниците, които били поставени да ги пазят: защо и как е станало това - а войниците отговорили:

- През нощта ние заспахме непробудно, а той - тъмничният страж - цяла нощ не спа и изведнъж ни събуди; тогава видяхме голяма светлина, озарила стоящите във водата, а този бързо

свали дрехите си, хвърли ги и стремително влезе във водата и се присъедини към тях, гръмко заявявайки: “И аз съм християнин!”

Тогава сърцата на мъчителите пламнали от ярост; като заповядали да извлекат на брега вързаните светци и да ги поведат към мястото за мъчения в града, съдиите отсъдили да подложат светите мъченици на ново изтезание - да строшат нозете им с чукове.

Когато се изпълнявало това безчовечно изтезание над светците, благочестивата майка на един от най-младите сред тях, Мелитон, като се приближила към мястото на мъченията и стоейки близо до страдалците, ги насърчавала с думи към доблестно изпълнение на подвига; като повече от всичко се опасявала да не се изплаши младият син и да не изнемогне в мъченията, тя го гледала с любов и протягала ръце към него, ободрявала го и го утешавала, казвайки:

- Сине мой, пресладки! Потърпи още малко и ще бъдеш съвършен; не бой се, чедо, ето, Христос стои пред тебе и ти помага!

Светите мъченици, претърпявайки като презрени злодеи страшните мъки от счупването на костите и не отслабвайки в ревността, в предсмъртните си минути с духовна радост викали:

“- Душата ни се избави като птица от примка на ловци: примката се скъса, и ние се избавихме. Нашата помощ е в името на Господа, Който сътвори небето и земята.”

И като произнесли амин, всички те предали душите си на Бога, и само един от тях, Мелитон, утешаван от майка си, едва дишал. След това мъчителите заповядали на слугите си да сложат телата на починалите светци в колесници, като оставят

само младия Мелитон с надежда, че ще бъде жив. Но благочестивата майка, виждайки само своя син оставен на мястото на мъчението, като отхвърлила присъщата женска слабост и се въодушевила с мъжество, взела сина си на раменете си и без страх последвала колесниците, на които като снопове зряла пшеница били возени телата на светите мъченици. Когато мъченикът, носен от майка си, издъхнал, радвайки се в Господа, тялото било положено от майчините ръце в колесницата при телата на неговите сподвижници. Когато телата на светите мъченици били докарани на мястото за изгаряне близо до реката, войниците, по разпореждане на нечестивите съдии, събрали много дърва и съчки и приготвили твърде голям огън и като сложили на него телата на светците, го запалили. Огънят изгорял, останали само костите на мъчениците. Но злобата на мъчителите не стихнала!

- Ако оставим тези кости така - разсъждавали те помежду си, - то християните ще ги вземат и ще изпълнят с тях целия свят, раздробявайки ги и съхранявайки ги като спомен за онези; и така, ще ги хвърлим в реката, за да не остане от тях нито прахът им.

И останките от светите мощи били хвърлени в реката, за да бъде напълно погубена паметта на доблестните страстотерпци. Но Господ, Който “пази всички кости на Своите угодници”, не допуснал нито една частица от тях да се изгуби във водата, но всички те се запазили в цялост. След като минали три дни, светите мъченици се явили на епископа на град Севастия, блаженния Петър, и му казали:

- Ела през нощта и ни изнеси от реката.

Блаженият епископ поканил благоговейните мъже от своя клир и в тъмната нощ тръгнал с тях към брега на реката. И ето, пред погледа им се открило дивно зрелище: костите на светците сияели във водата като звезди, светли били и тези

места в реката, където лежали и най-малките частици от тях. Като събрал до една всички кости на светците, епископът ги положил на честно място. Така пострадалите за Христа и увенчани от Него сияят като светила в света: те вярвали в Бога, изповядвали Христа, не се противопоставяли на Светия Дух и се прославили от светата Животворяща Троица, оставяйки спомен за своя подвиг за назидание в спасението на всички вярващи в Отца и Сина и Светия Дух. Имената на светите четиридесет мъченици са: Кирион (Кирий), Кандид, Домн, Исихий, Ираклий, Смарагд, Евноик (Евник), Валент (Уал), Вивиан, Клавдий, Приск, Теодул, Евтихий, Иоан, Ксантий, Илиан, Сисиний, Агий, Аетий, Флавий, Акакий, Екдикий (Екдит), Лисимах, Александър, Илий, Горгоний, Теофил, Домитиан, Гай, Леонтий, Атанасий, Кирил, Сакердон, Николай, Валерий, Филоктимон, Севериан, Худион, Мелитон и Аглай.

Светите четиридесет мъченици били измъчвани от двадесет и шестия ден на месец февруари, а предали душите си на Господа в деветия ден на месец март, когато над империята все още властвал езичникът Ликиний, но по-добре да се каже - вече царствал нашият Господ Иисус Христос. На Него слава, чест и поклонение с Отца и Светия Дух во веки. Амин.

Тропарь 40 мучеников, в Севастийском озере мучившихся

глас 1

Болезньми святых, имиже о Тебе пострадаша,/ умолен буди, Господи,/ и вся наша болезни исцели,/ Человеколюбие, молимся.

Ин тропарь 40 мучеников, в Севастийском озере мучившихся

Страстоносцы всечестнии, воины Христовы четыредесяте, твердии оружницы: сквозе бо огнь и воду проидосте, и ангелом сограждане бысте. С ними же молитеся Христу о иже верою хвалящих вас: слава давшему вам крепость, слава венчавшему вас, слава подающему вам всем исцеления.

Кондак 40 мучеников, в Севастийском озере мучившихся

глас 6

Все воинство мира оставльше,/ на Небесех Владыце прилепистеся,/ страстотерпцы Господни четыредесять,/ сквозе огнь бо и воду прошедше, блаженнии,/ достойно восприясте славу с Небес/ и венцев множество.

(Оставили земното воинство, се устремихте към Небесния Владика, вие, четиридесет Господни страдалци; преминали през огън и вода, блажени, вие приехте достойно слава от небесата и множество венци.)

Страдание на светия мъченик Урпасиан († ок. 295 г.)

Когато в Римската империя се възцарил нечестивият Максимиан, бидейки неукротим отмъстител за непочитането на езическите богове, той предавал на мъчения тези християни, които живеели в Никомидия, а против останалите, обитаващи другите места на империята, пламтял от ярост, подобна на силен пламък. Като събрал веднъж единомишлениците си, и така да се каже, съратниците си, а също и всички сановници, които били под негова власт, той с гръмък глас им казал:

- Ако някой от вас се е предал на нечестивата вяра и на служенето на Бога на християните и не желае да служи на

прославянето на нашите богове с необходимото усърдие, не желае да им се покланя и да се обръща към тях с молитви, нека снеме пояса си пред всички и се отдалечи от нашия двор и нашия град, защото жителите на този град от времето на своите предци са свикнали да служат на боговете, а не на Единия Разпнат Бог.

От тези думи било явно с какво презрение се отнасял нечестивият цар към християнската вяра. Затова мнозина, вярващи в Христа, изпаднали в страх и ужас, и някои от тях искрено обещали на царя да служат на боговете, други - само за да избегнат мъченията, а тези, които имали истинна любов към Бога, отговаряли на мъчителя с това, че снемали поясите си и си отивали от него. По това време премъдрият и силен духом Урпасиан, който бил един от царските сановници, възпламенен от ревност по Бога, се приближил към беззаконния цар и като хвърлил пред очите на всички мантията и пояса си, казал:

- Царю, тъй като от този ден аз съм воин на небесния и безсмъртен Цар, на Господа Иисуса Христа, моя Бог, то вземи си обратно дадените ми от тебе знаци на честта и славата, защото тези чест и слава са временни и аз повече не се нуждая от тях.

Тези думи на Урпасиан били така неочаквани за Максимиан, че той, като ги чул, изменил лицето си и дълго време не могъл да каже нито дума. След това разтъркал лицето си, погледнал с ярост към светия мъченик, изревал като див звяр и казал:

- Още сега завържете този негодник и го бийте по тялото с волски жили.

Заповедта на царя била изпълнена незабавно; и когато изтезавали светия мъченик дълго и немилосърдно, той, издигнал очи към небето, се молел и не усещал никаква болка.

След това мъчителят заповядал да снемат светеца от дървото и казал на присъстващите:

- Заключете този изменник в мрачна тъмница, докато измисля с каква смърт да го погубя.

В тъмницата светият мъченик се радвал и веселил, възнасяйки молитвите си към Господа. Междувременно Максимиан заповядал да донесат едно оръдие за мъчения, представляващо желязна клетка, и като извели светеца от тъмницата, го сложили в тази клетка и го закачили към върха. Когато тази заповед на царя била изпълнена и свети Урпасиан вече висял, жестокият мъчител наредил да запалят факли и да обгарят тялото му от всички страни. И докато се извършвало това, светият Христов мъченик, висейки вътре в клетката, се отдавал на молитва; мъчителите го горели с факли дотогава, докато тялото му не изкапало на капки по земята и разтопено като восък, не се смесило със земния прах, а костите му не се изпепелили и не станали като прах. Когато изгаряли по този начин светия мъченик, потопен в молитва, въздухът се изпълвал с благоухание на миро, и накрая святата му душа във вид на ярка звезда, както се удостоили да видят някои от вярващите, се възнесла към Бога. Тогава свирепият и жестокосърдечен цар, все още пламтящ от гняв към светия мъченик, заповядал внимателно да съберат земята, на която е изкапало тялото му и където е лежал прахът от костите му, и пред него да ги изсипят в морето. Всичко това се случило в град Никомидия.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

{{_LINK1_}}

buditeli.info © 2017